

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν σί' Αθήναι

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα δεκτώ,
τ'ε Ταμείο μας κλεισμένο και τ'ο χέρι ανοικτό.

Ρωμῆς τὴν εβδομάδα—μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει.
ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
ὁμηγερέας θὰ δέχ'μαι —ὅτι τοὺς ἀνέχομαι.
ἐπὶ τὰς Ἐπαρχίας —και' ἐπὶ τὸ Ἐξωτερικόν.
ἐπὶ τοὺς πτωχεύσας —τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
ὁμῆ γὰρ κίθε χρόνο —φρίγκα δώδεκα και' μόνο.

γὰρ τὰ ξένα ὅμοια μέρη — δεκαπέντε και' ὅτε χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ.
κι' ὅσα φύλλα κι' ἄν κρατῆς — δὲν περνεῖς συνδρομητής.
Κι' οὐτὲ θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονισμό.
Γράμματα και' πληρωμαὶ —ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μεσ' ἐστῶν φόρων τὴν ἀντάρα—κι' ὁ Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα,

Τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἐννέα,
περισσεύματα ἤραμε νέα,

Ποῦντος δύο και' διακόσα,
και' παντοῦ φυτρῶνουν γρόσα.

Φασουλῆς και' Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

χωρὶς κανένα δισταγμὸν κι' ἀναβολὴν καμμίαν,
και' πάντα περισσεύοντα δημόσιον Ταμίαν
εἰς μαῦρον δεσμοκτήριον ἀμέσως ἅ τὸν ρίψω,
τὸν δὲ μὴ ἔχοντα λεπτὸν γενναίως ν' ἀνταμείψω,
διότι κάθε δίκαιον και' νόμος ἀνετρέπη
κι' εὐρίσκαται περισσευμα σὲ καθενὸς ντουλάπι,
ἐνῶ, καθὼς δὲν ἀγνοεῖς, καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
ἐλλείμματα εὐρίσκονται εἰς τὰ Ταμεία μόνον.
Ὁ Σηνταράκος ἀφ' ἐνὸς κι' ἐξ ἄλλου ὁ Βλαχάνης!...
δὲν ξέρεις τί νὰ πρωτοπῆς και' τί νὰ πρωτοκάνῃς.
Περίσσευμα, ἐλλείμματα, πολιτικὴ πλεκτάνη,
κουνήματα τοῦ Νικολῆ μετὰ τοῦ Δεληγιάννη.
Τοιαῦτα λέγει σήμερον ἡ μία κι' ἄλλη γνώμη,
Προβλήματα, αἰνίγματα, μυστήρια και' γρίφοι...
παραφρονεῖ κι' ὁ σωφρονῶν μεθ' ἐκεῖνος νήφει.
Ἐν τούτοις φεύγω, Περικλῆ, χωρὶς καιρὸν νὰ χάνω,
και' θὰ σοῦ γράψω τακτικὰ τί κάνω και' δὲν κάνω,
και' μίαν χάριν ἀπὸ σὲ ὡς ἀδελφός σου θέλω
νὰ ἐκτελεθῆς ταχύτατα πᾶν ὅ,τι παραγγέλλω.
Σύπνα, καυμένη Περικλῆ, μὴν εἰσας ντίπ κωθῶνι...
περίσσευμα ἐπὶ Κεντρικόν κι' ὁ κλέφτης ξεσπαθῶνι.
Υ.—Ὡρα καλή, βρέ Φασουλῆ, νὰ σὲ φιλήσω ἔλα,
μὰ πάρε ἐπὶ ταξεῖδι σου κι' αὐτὴν τὴν μαναβέλα.
Φ.—Τὰ βήματά μου ἡ πατρὶς ἄς ὀδηγῆ και' σκίπη,
κι' ὅταν ἰλθῶ μὲ τὸ καλὸ μὲ δέρνεις ὅπως πρέπει.

—Λοιπὸν ἀντίο, Περικλῆ...

Ποῦ πῆς, μωρέ, τρεχάτος;

—Ἀνέλπιστον εὐτύχημα ἐνέσκηψε ἐπὶ τὸ κράτος.

—Ὁραβουαρ, βρέ Περικλῆ...

Ποῦ πῆς μὲ τόση φόρα;

—Υπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐπεφορτίσθη τῶρα
νὰ ἐξελέγξω ἑξαφνα τοῦ κράτους τὰ Ταμεία
και' φεύγω τούτη τὴ στιγμή...

Τί λές, βρέ ἀτιμία;

—Ἀφ' ὅτου εἰς τὸ Κεντρικόν περισσευμα εὐρίθη
ὅλον τὸ ἔθνος, Περικλῆ, διατελεῖ ἐν μέθῃ
και' εἶναι μέγας κίνδυνος πῶς και' εἰς ἄλλα
βιβαίως περισσεύματα θὰ εὐρεθοῦν μεγάλα.
Ἐφ' ὃ και' μὲ διέταξαν εὐθύς ν' ἀναχωρήσω
και' τὰ Ταμεία ἑξαφνα νὰ ἐπιθεωρήσω

